

[Inger-Gautier Schmit.]

steren gennem en klækkelig Skat paa dette Omraade kunde bidrage dertil, vilde jeg være ham meget taknemmelig.

Der er en Del Mennesker i vort Samfund, baade gifte og ugifte, som er selverhvervende, men som, enten fordi de ikke ønsker det, eller fordi det ikke er moderne, ikke har Forsørgerbyrder. Vilde det ikke være rimeligt at begynde at overveje, om der ikke burde paalægges dem en Ekstraskat? Alle vi, som har Børn, der baade skal fødes, klædes og uddannes, har faktisk en meget stor Ekstrabyrde, som de nævnte Familier og Enkeltpersoner er fuldkommen fritaget for. Jeg foreslaar ikke en Ungkarleskat, for det vilde gøre mig i høj Grad upopulær, ikke mindst blandt Kvinderne, der vil ligestilles med Mændene, men jeg foreslaar altsaa, at Ministeren overvejer, om der ikke af gifte og ugifte selverhvervende Personer uden Forsørgerbyrder kunde tages en Ekstraskat i disse vanskelige Tider.

Paa Socialministeriets Budget har der i de senere Aar været opført en Udgift til Udvandring. Der anvises ikke mindre end 38 500 Kr. til Udvandningskontoret, Honorar 12 000 Kr., Medhjælp 16 500 Kr., Kontormedhjælp 10 000 Kr. Nu vil jeg gerne spørge den højtærede Socialminister, eller rettere sagt Finansministeren, der vel i disse Tider næsten er Diktator paa dette Omraade, om der dog ikke her er et Omraade, der er undgaaet hans Opmærksomhed. Hvorfor skal Staten give 38 500 Kr. ud til et Udvandningskontor, hvis Nytte er i høj Grad problematisk? Jeg tænker med et Suk tilbage paa de Tider, da hele dette Udvandningsforhold laa i et lille Kontor, oprettet af K. F. U. M. og K. F. U. K., som blev røgtet for under 10 000 Kr., og som bestred Opgaverne særdeles vel.

Det eneste, som kunde have retfærdiggjort Udvandningskontorets meget kostbare Tilstedeværelse, skulde være, at den eneste store Handling, det har foretaget, nemlig Udvandringen til Venezuela, havde vist sig at være saa vellykket, at man kunde sige: Nu har vi virkelig faaet Valuta for Pengene, nu har vi i hvert Fald faaet 50 udmærkede danske Familier sendt ud. Men det kan man ingenlunde henvise til. Vi ved alle, at denne Udvandring til Venezuela, til Trods for at den sikkert var særdeles omhyggeligt forberedt og man havde stillet sig umaadelig large fra den venezuelanske Stats Side, alligevel fik et for os Danske overordentlig beskæmmende Forløb, idét ca. 20 Familier vendte tilbage, fordi de ikke kunde finde sig til Rette i Forholdene,

skønt disse Forhold efter de Oplysninger, som er tilflydt os, maatte siges at være aldeles udmærkede.

Der har været fremsat en overordentlig stærk Kritik af denne Udvandreraffære, og Statens Udvandningschef har derfor følt sig foranlediget til i „Socialt Tidsskrift“ for Juli—August i Aar at give en Redegørelse for hele denne Sag, vel for at dette Kontor kunde have sin Ryg fri. Og han resumerer sine Udtalelser i dette, at vi herhjemme i Danmark med de overordentlig gode Kaar, som det danske Folk har tilvænnet sig, skal være meget forsigtige med at sende Mennesker bort til saa fremmede Forhold, som der her har været Tale om, og at Statens Udvandningskontor bør overveje — jeg tillader mig enkelte Citater —

„hvorvidt man i Fremtiden bør medvirke ved kollektiv Udvandring til et Land saa fremmedartet som Venezuela, i hvert Fald hvor Kolonisterne skal rekruterer paa samme Maade som i 1938, og hvis de skal anbringes i en Koloni, hvor Driften ikke i højere Grad hviler paa den enkeltes Initiativ og Ansvar“.

Denne Udtalelse kan jeg fuldstændig tiltræde, idet det personlige Initiativ netop ved denne Udvandring har været udelukket. Alt var lagt til Rette; de Bygninger, de kom til, var lige til at flytte ind i, der var elektrisk Lys, Møblement, Kogekar o. s. v. Maaske netop dette har været Grunden til, at Kravene fra Begyndelsen var saa stigende, at det kom til stor Misfornøjelse, saaledes at omkring Halvdelen af Familierne rejste hjem, hvad der har ført til, at vi paa dette Omraade sikkert ikke har noget særlig fint Renommé i Venezuela. Det har glædet mig som Medlem af Bestyrelsen for Dansk Kirke i Udlandet, at Chefen for Udvandningskontoret som et Lyspunkt i hele denne Kolonis Tilværelse nævner, at den danske Præst, som er udsendt af Dansk Kirke i Udlandet, og som har taget Bopæl blandt Kolonisterne, i væsentlig Grad har bidraget til at skabe god Forstaaelse i Kolonien, idet han, der før har været ude i Verden, har været en god Formidler mellem de forskellige Interesser.

Denne Erfaring, som man er blevet rigere med Hensyn til kollektiv Udvandring, virker just ikke opmuntrende i Retning af, at vi fremdeles paa vor Finanslov skal yde 38 500 Kr. til dette Kontor; thi saadan som Forholdene er i Øjeblikket — og jeg er særdeles godt inde i dem og ved, hvordan de er i de forskellige Storbyer her i Europa — er det overordentlig vanskeligt for Enkeltpersoner, endsige for Familier, at komme til